

EL BLOG D'ÀKAN

VIVÈNCIES D'IMMIGRACIÓ

per M. Lluïsa Geronès

Dimarts, 12 de juliol del 2011

Em sap greu la seva malaltia...

No puc deixar de dir-li, benvolguda G.M., que em va emocionar fortament els seus dos comentaris. Llegint-la, penso que el món i l'església tenen persones de gran valor, com vostè mateixa. Ignoro si és laica o religiosa. De fet, tant em fa, penso que el compromís amb Déu es fa en el cor i va teixint tota la nostra vida, sigui la que sigui.

Em sap greu que pateixi una mancança física, greu. Voldria dir-li que jo també pateixo una malaltia, que ha convertit la meua vida en una lluita dia a dia per poder sobreviure i continuar servint. Des de fa uns cinc anys no m'ha estat fàcil ni un sol dia. Ja he oblidat el que era sentir-se bé. Viure amb una malaltia és extraordinàriament dur. No em pregunto perquè m'ha passat. El cos i la ment afectades pel dolor continu. Fibromiàlgia i fatiga crònica. Un infern,

diffícil d'explicar i de ser entès. Res del que faig no es pot fer sense posar-hi esforç i voluntat. Límits grans. Em pregunto fins quan podré continuar servint. Això és tot.

Vostè va escriure l'últim comentari quan jo parlava de la senyora a qui vaig dur unes mantes perquè dormia en un banc davant de la casa d'Àkan. Ja portem un mes de relació. Diu que a la vida, a la seva vida, només lluita pel seu fill i per mi. Fa dos mesos no sabíem ni que existíem, avui, fem camí. No sé fins on la podré ajudar, els meus mitjans són limitats, demà vaig al Col·legi d'Advocats, he intentat ara l'ajut de Caritas...

Sap?, darrerament penso molt en Jesús en un sentit, potser no m'entendrà, sento una vertadera pena per Ell, molt gran. Les mediacions humanes són, som, tan febles! Quan jo vaig tornar al cristianisme, ara fa un grapat d'anys, vaig creure que tot cristià feia el camí de lliurament als pobres, a qualsevol de les pobreses d'aquest món, un camí que es desplegava, in crescendo, com una cosa natural! Per a mi Déu era una festa i l'evangeli de Jesús, un goig permanent. Pel camí dels anys

SOBRE AQUEST BLOG

El Blog d'Àkan explica les vivències que es produeixen a l'Associació així com altres reflexions sobre immigració i altres qüestions.

CERCA AL BLOG

cerca

CATEGORIES

- Immigració (11)
- Activitats (4)
- Classes (5)
- Ajudes (11)
- General (27)
- Reflexions (28)

ARXIU

- Setembre 2008 (2)
- Agost 2008 (2)
- Octubre 2008 (1)

he viscut molt de desencís en veure el nostre pobre testimoniatge. Per això, la causa de Jesús em sembla tan difícil de fer avançar.

Quants obstacles ha de superar aquesta causa en el nostre interior mateix! De vegades en les anàlisis només mirem cap enfora, en aquests balanços cristians, jo crec que els límits més forts estan dins nostre. Com costa que avancem en el descentrament de nosaltres mateixos i en la descoberta de l'altre, en el lliurament. Tants grups que encara hi ha! Tantes reflexions, eucaristies, trobades... i? Que tebis que som! No sé si m'entén! Si no fos perquè confio que les grans causes de la humanitat avancen per altres mitjans, quan veig la nostra pobra església el cor em fa autènticament mal! Potser estic influïda perquè avui m'he endinsat per la pàgina web de Religión digital.

Miri, jo sóc laica, puc dir que fins i tot a molts capellans de mentalitat oberta el tema dels laics se'ls fa difícil, ho dic des d'Àkan. Jo, que sóc mare de família, i estic fermament contenta de ser-ho, i que visc ajudant a tirar endavant persones que necessiten ajuda, perquè així he entès que m'ho demanava l'evangeli de Jesús, sóc difícilment classificable, i suposo que, en alguns casos, incòmoda. Estimar la família, profundament, i estimar el pobre, profundament, estimar la sang de les teves venes i el pobre tirat sobre qualsevol dels camins del món. Ser laica no és gens fàcil. Jo he optat molt pel silenci, miro, observo, medito, reflexiono, i callo. He treballat molt fort aquests darrers anys i he vist de tot, i he callat... Miro i callo. Em deixa dir-li una cosa? He trobat molt de consol en la natura, en els camins ran de bosc, en els arbres, alts, verticals, en les herbes del bosc, en les flors, en el silenci... I m'han salvat.

Aquest matí he acabat de llegir el llibre de Xavier Melloni, *Vers un temps de síntesi*, de la valuosa editorial Fragmenta, m'ha fet un gran bé, immens, ha posat ordre i futur a moltes coses llegides, a molts camins iniciats, i m'ha mostrat per on podia progressar. M'apassiona el coneixement del món de les religions, aquests àmbits que ens relliguen al sagrat. El meu marit forma part d'un seminari que estudia diferents tradicions religioses, sobretot les orientals, els fills biològics tenen pensaments amplis, més en la línia de la New Age, i un dels fills adoptats és musulmà. A casa, la religió sol ser tema de conversa, ahir mateix, a l'hora de dinar, amb la més petita, procedent de les esglésies evangèliques d'Àfrica, fonamentades més en l'Antic Testament. Tema de conversa i de vida. Als joves de casa no els és indiferent el Transcendent. Al contrari, s'hi apassionen, i busquen, i pregunten, i viuen, i caminen, i pregunten. El bisbe de Girona es lamentava diumenge que el missatge evangèlic no arribava com havia d'arribar.

Potser ens cal... No sóc ningú per donar la meva opinió. La dona del banc parlava de Déu aquest matí a la secretaria d'Àkan, per als petits la presència de Déu és tan real i tan propera com les paraules que li escric ara.

M'han fet una pregunta que aquest hivern hauré de contestar en una conferència: és necessària l'església? Estic llegint, fort. No és fàcil. Ja ho pot comprendre. M'interessa la pregunta.

Desitjo que la seva malaltia sigui suportable, que li obri camins dins seu, que li faci sentir esperança, que encara pugui confiar... que.... El dolor físic no és fàcil de suportar. Què hem de dir del dolor psíquic? Viu com una sageta. Sap, va començar una voluntària de 15 anys a les classes, el pare estava morint i la mare ens la va

- 🌻 Novembre 2008 (3)
- 🌻 Desembre 2008 (2)
- 🌻 Gener 2009 (3)
- 🌻 Febrer 2009 (3)
- 🌻 Març 2009 (2)
- 🌻 Abril 2009 (1)
- 🌻 Juny 2009 (6)
- 🌻 Juliol 2009 (6)
- 🌻 Setembre 2009 (2)
- 🌻 Octubre 2009 (2)
- 🌻 Novembre 2009 (2)
- 🌻 Desembre 2009 (1)
- 🌻 Març 2010 (1)
- 🌻 Maig 2010 (1)
- 🌻 Juny 2010 (1)
- 🌻 Setembre 2010 (1)
- 🌻 Octubre 2010 (4)
- 🌻 Novembre 2010 (3)
- 🌻 Febrer 2011 (4)
- 🌻 Maig 2011 (2)
- 🌻 Juny 2011 (2)
- 🌻 Juliol 2011 (1)
- 🌻 Setembre 2011 (2)
- 🌻 Octubre 2011 (3)
- 🌻 Desembre 2011 (3)
- 🌻 Gener 2012 (3)
- 🌻 Març 2012 (2)
- 🌻 Abril 2012 (1)
- 🌻 Maig 2012 (1)
- 🌻 Juny 2012 (4)
- 🌻 Juliol 2012 (9)
- 🌻 0000 (1)

Si t'ha agradat aquest blog no et perdis:

una voluntaria de 10 anys, a les classes, el pare estava morint, i la mare ens la va dur, en un acte d'amor que difícilment oblidaré mai. Ara, el pare ja és mort. Ahir ho explicava al seu grup de dones marroquines amb una serenitat i una força, una bondat i una transparència, que em van emocionar. La vida sempre guanya! Ho deien els seus 15 anys tan bells i tan prometedors.

Gràcies per escriure'm. Li regalo la fotografia d'una escultura que representa la gent que dorm al carrer, el meu marit la va fotografiar a Noruega ara fa un mes. Representen part de la meua vida. M'agradaria que pogués venir un dia a Àkan, asseure's a les classes, mirar, o en una cadira de la secretaria, en un lloc invisible, per escoltar com plora el món... , el dilluns, una jove mare marroquina amb els ulls marcats per la desnutrició, em deia: el meu fill crida: tinc fam! I n'hi ha, malgrat tots els esforços, les coses no són tan quadrículades, no tots els barems frenen la fam. Però aquí encetaríem un altre tema.

Gràcies per la seva calidesa. Jo només voldria fer-li una mica, mica de companyia. Sap que he començat a recuperar els contes, tinc dos néts, i aviat arribarà l'hora d'explicar-los-hi. Ahir a un grup d'africans subsaharians i marroquins vaig explicar la història d'En Tabalet, i en vam buscar la simbologia i els paral·lelismes amb la vida i els seus contes. Quins tresors! No em dirà que, malgrat les nostres malalties, les nostres mancances i els nostres dolors, la vida segueix essent apassionant!

Una abraçada, ben forta, de veritat.

General

Comentaris (1 - 2 de 2)

[→ Nou comentari](#)

 Milós | Enviat el dia 26 d'agost del 2011 a les 11:54h

Hola Lluïsa, potser et sorprendrà, però jo també m'animo a fer un comentari al teu bloc. T'escric des de Salou, on he anat a passar l'estiu. Dia rere dia, com a voluntària d'Àkan que sóc, he rebut informació del que anava passant a la nostra associació. Em seria realment difícil estar lluny i no saber-ne res, per això agraeixo tant les teves trucades, tal i com t'havia demanat, per informar-me. T'he de dir que jo també pateixo per tot plegat una mica força? Sé com és de difícil ser-hi sempre, ser sempre amb els que pateixen, no és fàcil, ni el que s'ha de fer, ni les seves demandes, ni, a vegades, els seus camins, amb les seves actituds i els seus valors... Jo callo molt, com tu bé saps, però també veig i veig i veig... I el cor sovint sembla que m'esclatarà. He pensat molt en tots vosaltres, des de lluny tot es pot meditar molt més bé, la teua família, que des de fa un grapat d'anys em va acollir, el teu marit i els teus fills, que han esdevingut també la meua família, he pensat en la vostra experiència del Magis que afegia més feina a la feina que ja hi ha, i he pensat en els meus companys, els nois de la casa... He vist que no escrivies i he suposat un excés de feina, segur. Ja saps que, segurament perquè hi ajuda que vaig amb una cadira de rodes, prego sovint, i he pregat per tu i per tots, perquè et donés la fortalesa, us la donés, per fer front a tant de dolor de persona sense recursos i sense sortida que acull la nostra associació. Aquí, al costat del mar, han estat dies d'agraïment a Déu pel repòs i també perquè em deixi fer una experiència com la que estic fent a Àkan. En començar l'estiu, el meu cos grinyolava tot de l'esforç fet durant l'any, realment si no hem defallit ha estat perquè el vostre testimoni de fortalesa ens ha donat forces, m'impressiones molt, he vist el que era la teua malaltia, he après molt del teu coratge, de la teua tenacitat davant la vida, has ajudat a viure'm sense poder caminar com els altres. Les teves paraules m'han fet avançar en el seguiment de Jesús, en la construcció del Regne.

És la meua lluita. També. Saps, moltes vegades, m'he sentit molt petita al costat de l'altra gent, ja pots imaginar que no ha estat gens fàcil la meua vida, però t'he de donar gràcies perquè tu sempre m'has fet sentir que encara podia fer alguna cosa pel Regne, al servei del Senyor. Puc ben dir que tot el que voldria, en el que em queda de vida, és poder ser útil al projecte de Déu. Que se'm pogués aprofitar, una llumeneta com sóc. Les meves mans van perdent cada dia més força i mobilitat, però encara poden ajudar i acompanyar la vida de tots aquells que se'm volen apropar, aquells amb qui faig camí. La meua mobilitat reduïda fa que em senti especialment a prop dels febles, hi tinc tendència. Em costa connectar amb els forts, i sovint no sé trobar les paraules per adreçar-m'hi. En algunes relacions em sento malament perquè em veig molt poca cosa. El feble és el meu germà. Quantes vegades ho he sentit a Àkan, amb els immigrants! Cada encontre l'assaboreixo com un encontre amb Déu... I cada collaret que faig és un acte d'amor. Potser només podré fer collarets, però si la gent que els compra sabessin amb quin amor estan fets! Ja veus que sóc ignasiana de vida i de cor: en tot estimar i servir! M'agradaria demanar-te que seguissis escrivint, sé que moltes vegades has dit que ho deixaràs. A mi, i crec que no sóc sola, les teves paraules em fan un gran bé, i penso que a través d'elles, ajudes a salvar vides, tu parles d'un món diferent, més acollidor, més responsable, més sensible, i el crees. No en dubtis. Tu ets generosa amb la teua vida, la dónes, t'estimes la persona i la persona ho nota, i torna a trobar el sentit. A mi m'ha passat i a altres també. Tu ajudes que l'altre es trobi amb Déu, com el fill pròdig. Mira, mentre t'escric, hi ha una claror daurada, bellíssima, miro el mar i penso en vosaltres, dintre de poc a la casa d'Àkan, sopareu, hi sóc en comunió, demano a Déu que no apagui mai en vosaltres la flama d'estimació, de l'estimació sobretot pels més pobres, que un dia Ell va encendre. Una abraçada i fins ben aviat. Us estima i us recorda. Mil·lós

 G.M. | Enviat el dia 25 de juliol del 2011 a les 11:11h

Estimada Lluïsa, començar a fer-se fosc i t'escric. Ara arriba el repòs, i Déu arriba també. I tu, que veus en l'altre Déu, m'encoratges a escriure't un altre comentari. Potser hi vaig trobant la vida. Conviure amb una malaltia és extremadament dur. Mira, jo sóc una malalta, però la vida és una icona sagrada de Déu, sempre! Amb els anys m'he adonat que la malaltia era també una escola per aprendre a viure. No creus que potser tot el que venim a fer és això: aprendre a com hem de viure per estimar-nos, respectar-nos, fer un projecte de Déu. És com si Ell ens hagués donat vida per això, vida i dons... I a veure com ens ho fem, perquè és un veritable repte! I cada un de nosaltres pot arribar a ser un exemple de com hauria de ser la vida de veritat. Potser m'enredo! La meua feblesa m'ha dut a entendre la feblesa de l'altre, sovint callo, però veig! Fins quan podré seguir essent útil? Jo també m'ho demano. Quan afluco els ulls a la nit demano al bon Déu que em segueixi donant forces per seguir-lo "servint i estimant en tot", com diu sant Ignasi de Loiola, que ha guiat la meua vida des de jove. Eclesialment? Crec que ens manca viure des de l'Esperit, i saber-lo explicar. No contagiem vida, pots dir-me quina vida contagien certes imatges d'església? A mi el cor també se m'encongeix. Hi ha tants egos, i Jesús s'ha d'obrir camí entre tants d'egos! L'ego ens mata. Mira, l'església, a tants teòlegs com ha fet fondre's en la fosca, vols dir que moltes vegades no ha estat l'ego el que ha predominat? Hi ha gent que creu posseir la veritat, i t'arraconen fins a on sigui perquè tu ets un obstacle a la veritat! Déu meu, a la seva veritat! La mort, la malaltia, la feblesa, no tenen l'última paraula, sinó la VIDA en i per a Déu. Per a mi en aquests moments és el que té sentit. Sé que cada cop notaré més el pes de la malaltia, però també sé que Crist no m'abandonarà. El Crist sofrent té sentit, ell va dur la nostra creu sobre les seves espatlles i jo vull creure que ajudar a portar la creu té sentit! Encara que el nostre món ho negui tantes vegades. En els darrers temps he compartit vida amb persones de diferents religions, i t'he de dir la veritat, hi he vist un desig d'ajudar l'altre, , també hi he vist estimació pel món, preocupació... Jo crec que l'Esperit parla en tots, en la nostra llibertat està adonar-nos-en, també diria en la nostra maduresa psicològica i espiritual. He estat

llegint el llibre de Torralba, Jesús 2.0, hi ha un moment que parla de la maduresa espiritual, de no fer un Déu a la nostra mida, a la nostra petitesa, de tenir-hi una relació d'adults, i jo hi crec. No m'ha estat fàcil avançar a la vida, han estat necessàries moltes coses, moltes persones per ajudar-me a madurar. Malgrat estar malaltes, penso que és un do gran que Déu ens hagi cridat a la missió de servir-lo en els nostres germans més febles. No tenint vida, ajudem a tenir vida, pot semblar un contrasentit. Sovint, socialment les persones amb greus mancances físiques fem "mal d'ulls", depèn de la mancança, clar!, se'ns tracta de pobres, a mi m'hi han tractat moltes vegades, jo els faig llàstima i ho sé. No han sabut copsar l'essència de l'evangeli, recordem el fill pròdig, la samaritana, el paralític..., ells foren reconeguts i estimats. Jesús no sent llàstima, sent compassió, admiració per la seva força i les seves ganes de tirar endavant. Penso en la natura, en els arbres, en els camins, les herbes, tan petites..., allà també hi ha Déu. Potser jo només sóc una herbeta de Déu, però Ell m'estima i em valora i em dóna força. Cada nit prego per tu, prego també per Àkan, sé que hi ha molta gent que ho fa també, molta gent us admira perquè doneu la vida, amb gratuïtat, amb generositat, en el secret, en l'Esperit, no sé quin valor teniu a ulls de molta gent important, aquesta que mana, en el govern, o a l'església, però als ulls de la gent que mirem amb el cor, sé que en teniu molta. Per molts heu esdevingut exemple de com viure, i això està escrit ja en les pàgines del Llibre de Déu. Aquest llibre etern que es va escrivint al llarg de tota la humanitat. Jo prego de nit, és cert, i dono tantes gràcies per poder-te llegir, i per poder-te contestar. Que tingueu llum, molta fortalesa, que sentiu que Déu us acompanya, vosaltres sou església de Jesús al món, enmig del món, i feu possible el regne, no demà, sinó ara i aquí. Com us estimo, Lluïsa! Perquè em porteu frescor, vida, coratge, ganes de seguir vivint. Tu explicaves un conte als teus alumnes, em va fer venir esgarrifança, gràcies per la teva sensibilitat, i també per la bellesa, no sabia com dir-t'ho però la meua vida ha canviat des que et llegeixo, i no sé com et puc donar les gràcies. Moltes, moltes gràcies, tant de bo que més gent et conegués, us conegués. Una abraçada de comunió. I fins ben aviat. No deixis d'escriure. Reposeu aquest estiu i seguïu mostrant-nos el camí. Us duc en el cor.

